יש בגר בקבר ודבנה הוי –

There is maturation in the grave, and so it is belongs to her son

Overview

קבא queried whether there is בגר בקבר or not. Initially, the גמרא assumed that this is relevant in a case where the נערה שנאנסה died before the קנס was paid to her father, and the מאנס was judged after she became a בוגרת (while she was deceased). If we assume יש בגר בקבר, the קנס money should be awarded to her son, for if she were alive, she would receive the קנס money (since she is a בוגרת, not a נערה, so now that she is deceased, if יש בגר בקבר, the קנס will go to her son, who inherits his mother. חוספות discusses whether a קנס payment is inheritable.

asks: תוספות

ואם תאמר היכי מצי למימר שתהא מורשת קנס לבנה הא אין אדם מוריש קנס לבניו -And if you will say; how is it possible to say that she bequeaths the קנס to her son, since the accepted rule is that a person cannot bequeath קנס to his children -כדאמרינן ריש פרק נערה לקמן (דף מב,ב)

As we say later in the beginning of פרק נערה -

ובסמוד² נמי אמר יש בגר בקבר ופקע אב -

And shortly the גמרא also states, if we assume יש בגר בקבר, so the father's rights are forfeited, and the מאנס does not have to pay. This concludes the גמרא -

ואי אדם מוריש קנס כי יש בגר בקבר נמי לא פקע אב ויהא לו מתורת ירושה -However if a person can be מוריש קנס, even if יש בגר בקבר, the father's rights should not be forfeited and the קנס should belong to him according to the laws of inheritance; he should inherit his daughter; he is her closest relative –

תוספות rejects the latter proof:

ומיהו ההיא דבסמוך יש לדחות דנפקא מינה אם היא חייבת לאחרים -However regarding that גמרא which is mentioned shortly, we can disallow that

¹ See 'Appendix' A. בי"ד there states, that when I said that after העמדה בדין ruled that he has to pay the , it is considered ממון, it means that (if the receiver died before being paid the ממון) he can bequeath it to his children, and they receive the payment. Indicating that if there was no העמדה בדין, he cannot be מוריש קנס לבניו. Others maintain that מאָב proof is from the מאָב, on משנה, which states that if the father died before they managed to go to , the קנס belongs to her, If אדם מוריש קנס לבניו, it should seemingly go to his male heirs, not to his daughter. This proves that תוס' ב"מ לד,ב ד"ה הריני, see (however) also פני יהושע. see (however) מוריש קנס לבניו...

² אַט,א 1f the העמדה בדין was after she became a בגר בקבר (where, if she would have been alive, the קנס would be hers, not her father's), so if we assume יש בגר בקבר the father's rights are forfeited. The קנס is supposed to be hers (יש בגר באר) בקבר), and since she is deceased the פטור.

proof (just mentioned), for the outcome that פקע אב if יש בגר בקבר, is in a case where she owes money to others -

- דאם יש בגר בקבר פקע אב אף על גב דאדם מוריש קנס דנוטלין בעלי חובות Therefore if יש בגר בקבר, so the money belongs to her, then we say פקע האב (the father receives nothing), for even though that אדם מוריש קנס, nevertheless the father does not receive the קנס, since her creditors take it -

- אבל אם אין בגר בקבר אין נוטלין בעלי חובות כלום דלא פקע אב והקנס הוא שלו ולא שלה³ However if we maintain אין בגר בקבר, the creditors do not receive any of the קנס money (because since the deceased daughter is not owed any money from the לא פקע האב, therefore the קנס belongs to the father and not to the deceased daughter.

מוספות answers:

ויש לומר דהכא הוה מצי לאקשויי והא אין מורשת קנס לבנה אלא דעדיפא מיניה פריך -And one can say that indeed here the גמרא could have asked, how can you say if יש בגר בקבר, it goes to her son, but אין מורשת קנס לבנה, however the גמרא asked an **even better question** that it is impossible for her to even have a son!

חוספות offers an alternate explanation:

ורבינו יצחק מוקי הך בעיא דהכא⁴ בבושת ופגם⁵ דממונא הוי ויכולה להוריש -And the ר"י establishes this query here of רבא regarding the בושת ופגם, which the מאנס is required to pay, for this is ממוך (not a קנס and she can bequeath it to her son –

תוספות anticipates a difficulty:

ואף על גב דתנן בריש נערה (שם מא,ב) לא הספיקה לעמוד בדין עד שמת האב⁶ -And even though the משנה teaches in the beginning of פרק נערה, 'if there was no opportunity to go to court, before the father passed on' the rule is -

הרי הן של עצמה ואבושת ופגם נמי קאי מדקתני הרי הן

³ We have negated the second proof (from ההיא דבסמוך, on אָלָט, however we still have the proof from the beginning of אן פרק that או קנס לבניו מוריש קנס (הו"א so how (in the הו") can we say יוד בגר בקבר ודבנה הוי?!

⁴ See א מהרש" that only regarding this first איבעיא can we answer that it is concerning בו"פ, but not concerning the following יש בגר הקבר איבעיא of ארבא או לא או בגר בקבר ופקע יש בגר איבעיא, where it is discussing ועיי"ש, קנס

is a payment for the embarrassment, which he caused her, and בגם is payment for the amount he devalued her from her worth as a בתולה, to become a בעולה. These payments are not set (like the קנס payment of 50 בעולה), but rather it depends on the social status of the individual girl. Therefore it is ממון and not קנס and not .קנס

⁶ Normally all the payments, including קנס בושת ופגם, go to the father לאבי הנערה.

⁷ If the משנה meany that only the קנס belongs to her (but not the משנה should have stated הרי הוא של עצמה (or הרי קנס לעצמה, the fact that it states הרי הן של עצמה indicates that she receives everything including the בו"פ.

'That they belong to her' (the תוספות, this is referring to the משנה also, not only the קנס, since the משנה states (in the plural) that they belong to her -

משמע דאין יכול להוריש בושת ופגם⁸ -

This indicates that the father cannot bequeath even the בושת ופגם, so how can the מוריש answer that if יש בגר בקבר, she can be מוריש to her son?!

responds:

ואומר רבינו יצחק דלענין זה ודאי איתקוש בושת ופגם לקנס דכתיב⁹ תחת אשר ענה -And the בו"ם savs that regarding this matter (to whom the בו"ם should be paid). certainly בו"ב is compared to קובס, for it is written 'since he tormented her' -מכלל דאיכא בושת ופגם10 דלמי שזה ניתן זה ניתן

From which we infer that there is a payment for בו"ם and the היקש teaches us that the person to whom the קנס is given, this בו"ב is also given -

אבל למילי אחריני לא איתקוש -

However they (בו"פ and בו"פ are not compared to קנס regarding other matters -דהא בושת ופגם משלם על פי עצמו וקנס אינו משלם¹¹ על פי עצמו¹² -For the מאנס pays בו"ב by his own admission, but he does not pay קנס by his **own admission,** therefore she can be מוריש the בו"פ to her son.

In summation: the rule is אין אדם מוריש קנס לבניו and indeed the גמרא could have asked, 'how could רבא say that if יש בגר בקבר would belong to her son, but א"א מוריש קנס לבניו'. Alternately, ממון was not discussing קנס, but rather ממון which is ממון.

מוספות asks:

אבל הקשה רבינו יצחק בן מאיר דאמרינן במרובה 13 ובבא קמא דף עא,ב ושם) -

 $^{^{8}}$ We can understand why the בי", since the לעצמה is not due until the בי", since the בי" rules that it is due, therefore since at that time the father was no longer alive, it never belonged to him, therefore he cannot be it. However regarding בו"פ which is מוריש it. However regarding העמדה בדין the it. However regarding מוריש העמדה just verifies that this money is owed [but it does not create the obligation as it does by ממון על בדין), and he acquired legal rights to these payments, so why should it go to the זינערה; it should belong to his legal heirs (her brothers)?!

⁹ The פסוק (in בב,כט) reads, ונמן האיש שלב עמה לאבי הנערה המשים פסף ולו תהוה לאשה תחת אשר **ענה** וגו') ובמן באיש השלב ב

¹⁰ See later מ.ב and רש"י there מדיק there מדיק is for החת אשר ענה האשר אשר ענה, however since by any other מזיק there are also the payments of בו"פ, so why should she be different. In any even the תורה writes these two types of payment together in the same פסוק, so we rule that all these payments go to the same person, namely the father.

 $^{^{11}}$ The rule is מודה בקנס פטור.

¹² Similarly the rule of אין אדם מוריש קנס לבניו. Therefore, since here there is no קנס אוווים דישת ופגם. Therefore, since here there is no סגר payment (to her father, for she is a בגר בקבר), the payment of בו"פ can go to her son. The rule is that למי שזה ניתן זה ניתן, but not, if one (קנס) is not paid, the other (בו"ב) is not paid. There is no such rule!

¹³ posed to following query to רבא, one stole an ox which belonged to two partners and slaughtered it (this would normally make him liable to pay five oxen, as a Oylo, however the thief admitted to one of the partners that he

However, the ריב"ם asks, for the גמרא stated in פרק מרובה -

רבא היתיביה גנב משל אביו וטבח ומכר ואחר כך מת אביו משלם תשלומי ד' וה'⁶¹ - refuted ברייתא teaches, 'one who stole from his father and either slaughtered it or sold it, and afterwards the father died, the son (the thief) pays the payments of four and five', this concludes the payments - continues -

רהא הכא כיון דמת אביו⁷¹ זכה ליה במנתא דידיה¹⁸ וקתני דמשלם תשלומי ד' וה' - But here since the father died, the son acquired his portion, and nevertheless, the ברייתא taught that he pays the 'ד' וה' payments. The ממרא continues -

ומשני הכא במאי עסקינן שעמד בדין¹⁹

And the גמרא answers, we are discussing a case here where there was a ruling from the תוספות. This concludes the citation from פרק מרובה. Our תוספות. כיי"ד.

- משמע דאי לאו משום דחמשה בקר ולא חמשה חצאי בקר הוה אתי ליה שפיר משמע בקר ולא משום דחמשה בקר ולא משום דחמשה בקר ולא ruling of 'five oxen, but not five half-oxen', the ברייתא would have been properly understood -

רטא קנס לבניו 21 הוה צריך לאוקומי בשעמד בדין אלמא דאדם מוריש קנס לבניו ולא הוה בדין לאוקומי בשעמד בדין in a case of עמד בדין (which makes it אדם מוריש קנס לבניו – אדם מוריש קנס לבניו –

מוספות answers:

ומיהו יש לדחות דהוי מצי למימר וליטעמיך 22

stole and slaughtered the ox (which makes him a מודה בקנס, so he is exempt from paying this one partner); the question is does he need to pay the other partner five half oxen (since he only owes half the קנס), or not.

¹⁵ Therefore the thief is exempt from paying the קנס (to both partners).

 $^{^{16}}$ Let us assume that there are two sons; the thief and another son. The ox was worth \$100, the השלומי ז' וה' is \$500. The father is not here, so the money goes to the sons \$250 to the thief, and \$250 to the other son.

¹⁷ Obviously the thief need not pay anything to himself, he only has to pay \$250 to his brother, so we see clearly that there is a payment of המשה חצאי בקר, not like מר"ב answered.

אבין מחות the text reads, אבין מהן מהן והודה לאחד מהן משקדם והודה (instead of אבין וקתני).

¹⁹ ruled already that the son owes the father \$500. The thief therefore owes his father \$500. This is now considered money due and (not a קוב), so therefore the children can inherit this money.

²⁰ רבא asked on his ruling of ולא חמשה חצאי בקר, if however this ruling would not be true, meaning that there is a payment of המשה חצאי בקר would be understood, he pays his brother the \$250, which he owes his father, but how can that be; this is a payment, how can this be given over to the son אין אדם מוריש קנס לבניו?!

²¹ We have here a contradiction; previously תוספות stated that from the גמרות it is evident that אין אדם מוריש קנס לבניו, however here we see that אדם מוריש קנס לבניו.

²² The truth is that even without the ruling of "ר" we would need to establish the ברייתא in a case of עמד בדין, for otherwise it is indeed not understood why he needs to pay his brother, since או"א מוריש קנס לבניו. The אמרא could have challenged ר"ג in this manner saying the question you have on "ר" is valid even if you do not agree with "ר", since

However we can reject this question, for the גמרא could have said to רבא, 'and according to your reasoning is the ברייתא understood'?! –

asks: תוספות

אבל קשה דמסיק לצפרא אמר ליה חמשה בקר אמר רחמנא ואפילו חמשה חצאי בקר - אבל קשה דמסיק לצפרא אמר ליה חמשה בקר אמר ליה there in מרובה concludes, 'in the morning, באמר ליה said to תורה states five oxen, so even if it is five half-oxen' - אמר ליה מאי שנא רישא 23 ומאי שנא סיפא

said to רבא , 'what is the difference between the סיפא and the סיפא -

פירוש דקתני גנב משל אביו ומת ואחר כך טבח ומכר פטור 24

The explanation of the סיפא is where the ברייתא teaches, 'he stole from his father and his father died and afterwards he slaughtered or sold, the son is exempt from paying 'ד' to his brother (but he is required to pay [half] the קרן - מפל (כפל מום).

-26אמר כולו באיסורא פיפא לא קרינן וטבחו כולו באיסורא אמר ליה רישא קרינן ביה וטבחו כולו באיסורא אמר ליה רישא אחר ביה said to ביה יש we can read into his act of טביחה the verse וטבחו, the entire slaughtering was prohibited, in the סיפא we cannot apply and say that the entire slaughtering is prohibited -

משמע דאי קרינן ביה וטבחו כולו באיסורא חייב משמע

It seems that if we could apply וטבחו כולו באיסורא he would be סיפא in the סיפא -

אף על גב דלא עמד בדין דאדם מוריש קנס לבניו -

Even if לא עמד בדין; the reason being that מוריש קנס לבניו Our חוספות now proves that he would be הייב even if לא עמד בדין - לא עמד בדין הייב

- 28דאי בעמד בדין לא מחייב קנס דשלו הוא טובח ומוכר

we have the issue with א"א מוריש קנס לבניו. Instead the גמרא gave the correct answer whether we agree with ר"ב or not, that it is a case of עמד בדין therefore once there was a קנס, the payment becomes ממון and not סקד.

²³ The ירישא is the case mentioned earlier where the father dies after the טביחה ומכירה, and the son needs to pay (half) to his brother.

²⁴ Why is it that by the שבה ומכר (where he was טבה ומכר when the father was alive) he is required to pay his brother, and why in the סיפא where he was שבה after his father died is he פטור, seemingly when the father died the ox belongs (half) to his brother, so let him pay his brother המשה הצאי בקר (just like in the דישא).

²⁵ The ox belonged completely to the father, the son had no right at all to kill it.

²⁶ The thief owns half the ox, and in that half he is not prohibited from slaughtering it. Therefore we say that the rule of ד' is only if the entire 'וטבחו' was באיסורא, otherwise where it was partially not תשלומי ד' וה'.

²⁷ The only reason why he is סיפא is because we are lacking the כולא באיסורא, if not for that (meaning that we will consider the סיפא כולא באיסורא) he would have to pay.

²⁸ The מכפל must be discussing a case where there was no העמדה בדין for the סיפא, for if he was מבח מכפל, there would be no ד' וה' regardless. Once there was a מבח ומכר on the קרן וכפל and he was קרן וכפל on the העמדה בדין ה' וה' היוב ד' וה' היוב ד' וה' (only by a מו"מ, and there is no need to mention). There is no need to mention וטבחו This proves that there was no כולו באיסור. This proves that there was no העמדה בדין and nevertheless he must pay כפל to his brother. This proves that מהרש"א See אדם מוריש קנס לבניו

For if the עמד בדין is discussing a case of עמד בדין he is not liable for קנס since his שובה ומוכר his own ox –

מוספות answers:

יתירץ רבינו יצחק דמיירי דעמד בדין ואמרו חייב אתה ליתן לו -And the ממד בדין answered that we are discussing a case where he was שמד בדין and

told the thief, you are obligated to pay him (but they did not say, 'go and pay him'); in which case -

דאם הוא טובח אחרי כן חייב כדאמרינן בהגוזל 29 (שם דף קו,ב ושם) -

Where he was טובה afterwards he is liable for רבא as ד' וה' rules in פרק הגוזל –

תוספות offer an alternate approach:³⁰

רבינו יצחק הלבן תירץ דההיא דפרק נערה איירי לענין קרבן שבועה¹³ - And the פרק נערה is a discussion regarding מרא is a discussion regarding (but not להוריש קנס לבניו - (להוריש קנס לבניו אור).

והכי פירושו דסוגיא דהתם 32 מודינא לך לענין קרבן שבועה -

And this is the explanation of the סוגיא there in the beginning of רבה; פרק נערה said, 'I admit to you regarding a קרבן שבועה if one swore falsely that he was not מאנס -

- דרחמנא פטריה מוכחש³³ בעמיתו בפקדון

For the תורה exempted him from being מחוייב a קרבן שבועה based on the פסוק of the קרבן שבועה (and he denied his friend regarding a deposit) -

וכי קאמינא דממון הוי להורישו לבניו 34

And when I stated that it is ממוך it was meant to bequeath it to his children -

- שאם יתבעוהו לאחר מיתת אביהן קנס שהיה חייב לאביהן שהעמידו בדין ונתחייב That if the children, after their father's death, will demand from the קנס the קנס which he owed their father, who brought him to court and was found liable -

רבא 29 רבא רבא רבא רופs there that if טובה told the גוב, go and pay him (צא תן לו), which is a final פסק, and nevertheless he is afterwards he is considered a גולן and a גולן does not pay 'ז הייב אתה ליתן לו told him גוב אולי ליתן לו הוא אולי ליתן לו הוא אולי ליתן לו הוא אולי ליתן לו הוא אולי לו הוא ליתן לו הוא לו הוא ליתן לו הוא לו ה

 $^{^{30}}$ הוספות in the beginning (see footnote # 1) brought proof from פרק נערה that א"א מוריש קנס לבניו. This answer wishes to refute that proof. See 'Appendix' B.

³¹ One is liable to bring a קרבן שבועה, if one denied and swore that he does not owe money, which indeed he owes. If he confesses he must repay the money plus a חומש and bring a קרבן for the false שבועה (an אשם גזילות).

³² מב,ב.

³³ קרבן שבועה מון. This is the פסוק concerning קרבן שבועה. All the cases there are regarding מון, to the exclusion of ס.

³⁴ We assumed this to mean that the children can collect it (only after העמדה בדין), However the ר"י הלבן has a different explanation.

יכפר ונשבע והודה הואיל וכשנפל ליורשין כבר היה ממון שכבר עמד בדין - And he denied it and swore falsely to the heirs, and subsequently admitted; in this case, since when this debt was inherited by the heirs it was already ממון; it was no longer a קנס, since he was already עמד בדין by the father -

- ולא היה יכול להודות ולהפטר אם כן הוי דומיא דפקדון דקרא ומחייב קרבן שבועה And he could not have been exempt by admitting, therefore it is similar to the פקדון in the גמרא a מחייב a מחייב. The גמרא there continues -

איתיביה רבי שמעון אומר כולי35 דאחין הוא

אביי **challenged** אביי; the ברייתא teaches דייש **states, etc.** but if it is money as you claim, it belongs **to the brothers** for they inherit it from the father -

- ופירוש אינו לאחין איך מתחייב הכופר קרבן שבועה על טענותם And the explanation of the question is that if it does not belong to the brothers how can the denier be liable for a קרבן שבועה based on their claim -

- והא לאו בעל דברים דידהו הוא אלא שמע מינה דאחין הוא

But they are not his litigants (if we say it does not belong to the brothers), rather this proves that it belongs to the brothers, so why does ר"ש maintains הרי הן של עצמה?!

רבה דממון הוא להורישו לבניו בשאר קנסות³⁷ לענין חיוב קרבן שבועה - מסיק כי קאמר רבה דממון הוא להורישו לבניו בשאר קנסות rule that it is ממון להורישו לבניו לבניו only, not by היוב קרבן שבועה - אונס ומפתה סוא, not by

תוספות responds to an anticipated difficulty:38

ימסיק דאצטריך וכחש לעמדה בדין ובגרה⁹⁵ ואחר כך מתה דמינה קא ירית⁴⁰ And this which the מאנס is necessary in a case where the מאנס before he paid, and she died afterwards

34

³⁵ "maintains that if the father died לאחר העמדה בדין, the קנס belongs to the daughter, and not to her brothers (the father's heirs). However according to רבה that after ממון it is should belong to the (יורשים).

³⁶ תוספות needs to explain the question according to the רכה הלבן; seemingly according to him חבר never said that it belongs to the אחין, Therefore תוספות needs to explain. Therefore יורשים he merely said that there is a קרבן שבועה if he denies the יורשים if he denies the קרסות needs to explain. ³⁷ All other זוכה ספוע הונס ומפתה since in those cases (of או"מ) the father is זוכה in the ספוע only when he receives it, so even after או"מ so by מוריש by there is no יורשים by the יורשים ti is not his (to be או"מ).

 $^{^{38}}$ We just concluded (See footnote # 37) that the reason why by אונס ומפתה, the heirs do not inherit it, is because the father is not קנס in the סקס, until he actually receives it. The גמרא there (in מב,ב) asks if that is the case, why did אונס ומפתה אונס ומפתה אונס ומפתה אונס ומפתה בריש because it is not similar to the other cases, "שו" should have said there is no או"מ אונס מפרבן שבועה, for even after the העמדה בדין it is still not a חיוב ממון האוים, since the תורה does not grant the father the payment until he actually receives it. תוספות continues with explaining the answer of the גמרא there.

³⁹ In which case the קנס belongs to her.

⁴⁰ In this case if the מאנס denies that there was a העמדה בדין, etc. and swears to that effect and then confesses; we may have thought that there is a קרבן שבועה, the שכועה teaches us that even in this case there is no קרבן שבועה. This seemingly contradicts what that ר"י הלבן stated that regarding the יורשים, and here too the father is also a קרבן שבועה, so why is there no יורשים here and in the other cases there is a יורשים by the יורשים.

(before he paid), the rule is **that** the father **inherits** the קנס **from her –**

תוספות replies and distinguishes between the case of the father and the ייורשים:

מכל מקום עיקרו קנס מיקרי לגבי דידה 41 ודידיה 24 -

Nonetheless in the case of the father inheriting the daughter, it is mainly considered a קרבן שבועה both regarding her and him (the father) so therefore there is no קרבן שבועה -

ולא דמי לשאר קנסות⁴³ דמוריש לבניו דלגבי בניו לא הוה קנס כלל -And it is not similar to the other קנסות where he can be מוריש לבניו, because regarding the מחויב קנס it is not a קנס at all, therefore when they claim against the מחויב קנס ארבן שבועה.

הוספות has a difficulty with פי' ר"י הלבן:

ומיהו לשון להורישו לבניו לא משמע⁴⁴ כפירוש זה. [ועיין תוספות בבא קמא עב,א דיבור המתחיל סיפא]: However the expression of להורישו לבניו (which רבה used), does not lend itself to this interpretation of the ר"י הלבן.

Summary

If we maintain א"א אדם מוריש קנס לבניו, the statement of רבא (that להורישה לבניו) is referring to בושת במון הוא להורישה. According to the ר"י הלבן when רבה stated ממון הוא להורישה both by the שביו he was referring to a קרבן שבועה that if there was a מוריש both by the מוריש and the heirs, he is $\frac{1}{2}$

Thinking it over

We learnt in this תוספות that אונס ומפתה is different from other קנסות, where after the דעמדה it becomes ממון העמדה בדין it is not ממון until שעת נתינה. Later מוספות cites the גמרא (regarding בו"פ in a case where בגרה ומתה that the father inherits her (מינה קא ירית). 46 This two statements seem to contradict each other,

⁴¹ It is considered a קנס regarding the woman and she receives it after קנס as a שבגרה payment.

⁴² It was a קנס which belonged to the father initially. Therefore now when he inherits the קנס from his daughter (which initially was his קרבן שבועה קנס payment) we still consider it a קרבן שבועה.

⁴³ For instance קנס the קנס was only to the father there never was any סגס obligation to his heirs, therefore if there was a מוריש by the מוריש, there can be a יורשים, since by them it was never a payment; only ממון, See 'Appendix' C.

⁴⁴ When we interpret להנריש לבניו to mean that the heirs inherit the קנס that is appropriate because he is bequeathing the קנס to his heirs. However according to the ר"י, הלבן, he is not bequeathing anything to the heirs; it is merely that if the בעל הקנס swears falsely to the יורשים he will be liable for a קרבן שבועה, but that is not a ירושה from the father. רבה should have rather said וכי קאמינא אם השביעוה בניו or something similar but not.

⁴⁵ See footnote # 37.

⁴⁶ See footnote # 40.

either it belongs to him after העמדה בדין (the second case) or it does not (the first citation); which way is it? How can we resolve this?!

Appendix

A. אב" queried רבה what would be the ruling (according to ר' שמעון)⁴⁷ if one denied the charge that he was both נערה a מאנס and was found guilty in בי"ד, and he swore to that effect, and then later he confessed that all if it is true (that he was convicted in רבה (בי"ד); is he קרבן שבועה a קרבן שבועה or not.⁴⁹ רבה replied that it is considered ממון (since there was a העמדה בדין) and he is קרבן שבועה.

אביי challenged מאנס from a ברייתא where "rules that if a מאנס denied and swore and later confessed that he is not liable for a קרבן שבועה.

replied that indeed he is פטור from a קרבן שבועה, and when I replied that it is (it was not regarding a קרבן שבועה, but rather it is considered ממון להורישו לבניו. The meaning (according to תוספות) is that the מאנס must pay the קנס money to the heirs of the אבי הנערה. The inference from this answer is that if there would not be a , it would be considered a קנס, and therefore if the father died before collecting this קנס, his heirs would not receive the קנס payment for אין אדם מוריש קנס א לבנין: however since there was a לבנין it is now considered ממון and therefore his heirs inherit this payment.

B. The א"א מוריש קנס לבניו disagrees with the ruling of א"א and he interprets this גמרא in a different manner.

When רבה answered that he means ממון הוי להורישו לבניו (it does not mean that the heirs inherit the קנס [for they inherit the קנס even without העמדה בדין, but rather) if the father passed on (after the העמדה בדין, and his heirs are demanding payment from the מאנס and he swears that he does not owe them anything, and then admits that he does owe them, the מאנס is liable for a קרבן, 51

 $^{^{47}}$ maintains there is no קרבן שבועה (see footnote # 2) by ממון only by ממון. The details enumerated by a קרבן שבועה (in ויקרא ה,כא-כב) are all cases of money, not קנס.

⁴⁸ A קרבן שבועה (or an אילות) is brought when someone swore falsely that he does not owe money, which in fact he does owe, and then he confesses and admits that he owes the money. He is then obligated to repay the money plus a חומש and to bring an אשם גזילות (or a קרבן שבועה).

⁴⁹ Do we say that since the origin of this payment was a קרבן שבועה, (for being נערה a מאנס), there is no קרבן שבועה (see footnote # 1), or since there was already a ruling in בי"ד (העמדה בדין a) בי"ד it is considered ממון, and not סבס, ממון

⁵⁰ The גמרא infers that it is in a case of עמד בדין, contrary to the ruling of ...

⁵¹ This is more consistent with the original answer of רבה that 'ממונא הוי ומיחייב עליה קרבן שבועה', while according to תוספות we will have to amend that answer and delete תוספות.

C. According to the ר"י הלבן when he swore and denied to the father after the העמדה, there is no קרבן שבועה (since regarding the father the initial claim was for קנס), however regarding the יורשים he is liable for a קרבן שבועה if he wore and denied after a ממון with the יורשים (since regarding the יורשים it was always) ממון ממון ממון אביר מורשים.